

40 dnů s Bibli 2021

Přijď království tvé, buď vůle tvá

*Mt 6,10; L 11,2
J 8,31-38*

V prosbě „Přijď království tvé“ prosíme za konečné nastolení Boží vlády nad světem. Modlíme se však také za šíření Boží vlády v životech lidí v současnosti, a to i včetně našich životů. Prosíme tak za přítomné uskutečňování toho, co čteme v listu Koloským: „*On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.*“ (Ko 1, 13) Třetí prosba „Buď vůle tvá“ nás učí modlit se za uskutečnění toho, co Bůh chce - tedy Boží vůle. Podle Boží vůle máme žít a za její prosazení a uskutečnění mezi námi máme také prosit. „*Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.*“ (1P 2,16 ČEP) Tak jako jde v první prosbě o pravé poznání Boha, jde ve druhé (a třetí) prosbě o zakoušení pravé svobody. Právě o ní mluví Ježíš s Židy v přečteném oddílu z Janova evangelia. Z Ježíšových slov tu ovšem jasně vyplývá, že poznávání pravdy o Bohu a zakoušení pravé svobody spolu nerozlučně souvisí.

Pán Ježíš zde mluví s Židy, kteří mu uvěřili. V průběhu rozhovoru však vysvětluje, že jejich víře ještě mnohé chybělo. Je to vidět už z toho, že se s Ježíšem *prou*. A sám Ježíš jim později říká, že ho chtějí zabít. Jejich víra byla zatím hodně vratká. Ano, Ježíš je přesvědčil, že je Mesiáš, Pomazaný. Byli už ochotni věřit, že je tím králem, jehož příchod předpovídali proroci. Nebyli ale příliš ochotni vyvodit z této své víry praktické důsledky. Nechtěli se mu podřídit. Apoštol Jakub píše o tom, že víra bez skutků je mrtvá. A zmiňuje se o démonech, kteří také věří, že existuje Bůh a děsí se toho (Jk 2,14-26). Takovou „dábelskou“ víru měli patrně i lidé, se kterými tu Pán Ježíš mluví. Však jim také o něco později přímo řekne, že jejich otec je ďábel (J 8,44). I dnes může mnoho lidí věřit tímto způsobem. Mohou mít správný názor na Ježíše. Taková víra však člověka nespojí s Bohem. Taková víra člověka nikam neposune. Nezmění jeho charakter, neosvobodí ho. Pán Ježíš nás chce vést dál než ke správnému názoru, chce nás vést do skutečné svobody. Tak jako i své tehdejší posluchače.

K tomu, abychom byli svobodnými lidmi, potřebujeme poznat pravdu. Toto osvobodivé poznání pravdy (skutečnosti) ovšem nemůže být pouze poznáním nových informací. Musí to být také zkušenost s tím, jak se věci ve skutečnosti mají. Musí zahrnovat osobní poznání Boha, tedy i samotného Ježíše, který o sobě řekl, že je pravda (viz J 14,6). Můžeme mít mnoho informací o Kristu, ale to ještě nemusí znamenat, že známe osobně samotného Krista jako Osobu.

K tomu, abychom poznali pravdu, potřebujeme být opravdu Ježíšovými učedníky. Tedy nejen se Ježíšovými učedníky nazývat. Njen si na ně hrát, ale skutečně jimi být. A opravdovými Ježíšovými učedníky jsme tehdy, když zůstáváme v jeho slovu. Musí to znamenat, že Ježíšovým slovem neustále a vytrvale žijeme. Jeho slovu věříme. Jeho slovo posloucháme. Jeho slovo se vždy snažíme uplatňovat v našem každodenním životě. Nejde nám to dokonale. Všelijak přitom klopýtáme, děláme chyby. Vždyť jsme také učedníci a ne Mistři. Důležité ale je, abychom to nikdy nevzdali a abychom byli naprosto otevření vůči učením Mistra a nechali se jím tvarovat. To je to, co můžeme udělat my: Zůstávat v Ježíšovu slovu.

Židé však tehdy s Ježíšem nesouhlasili. Odmítli jeho předpoklad, že jsou zotročení. Dokonce je

slyšíme, jak říkají: „*Jsmo potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?*“ (J 8,33 ČEP) Otázkou je, jak to vlastně tehdy ti Židé mysleli. Vždyť přece jako národ právě žili v područí Římanů a i v předchozích dějinách byli vícekrát podrobni všelijakým národům. Je tedy pravděpodobné, že tu mluví o své duchovní vnitřní svobodě a výsadách, které měly vyplývat z toho, že jsou potomky Abrahamovými. Tímto jejich odmouváním se samozřejmě projevuje jakost jejich víry v Krista. Boží Syn přece musí vědět, co říká, když mluví o tom, že potřebujeme být osvobozeni! I v dnešním světě si mnozí lidé nemusí uvědomovat, že žijí v otroctví. A kdyby jim někdo naznačil, že potřebují být osvobozeni, reagovali by možná stejně nesouhlasně jako tehdejší Ježíšovi posluchači. Na otroctví, které měl Ježíš na mysli, je zákeřné právě to, že si ho člověk většinou vůbec neuvědomuje. Člověk si myslí, že je svobodný a přitom je v zajetí. Toto přesvědčení samo o sobě je jednou ze lží, které člověka v zajetí udržují. Ještě závažnější je, když se člověk domnívá, že slouží Bohu a přitom slouží někomu úplně jinému.

Pán Ježíš mluví o otroctví hříchu. Kdo hřeší, je otrokem hříchu. Myslí se tu na život v hříchu, ne pouze na jednotlivé hříšné činy. Dvojím Amen (Jistě!) Pán Ježíš zdůrazňuje pravdivost tohoto svého tvrzení. Taková je realita a Pán Ježíš ví, o čem mluví. Hřích je zde překladem řeckého slova HAMARTIA, které má také význam „minutí se cíle“. Asi tak, jako když někdo střílí lukem a netrefí se. Žít v hříchu znamená míjet původní cíl lidského života, kterým je sloužit Bohu. Kdo tedy žije v nedůvěře a neposlušnosti vůči Bohu, nejenže žije v otroctví (otroctví hříchu). On také nežije naplně lidsky. Otroctví hříchu je základní nesvobodou na této planetě. Zákeřná je právě tím, že si ji člověk většinou neuvědomuje. K této nesvobodě přispívá i to, že hřích se vydává za pravou svobodu. Lidé Boha často vnímají jako někoho, kdo omezuje jejich život. Po světě probíhají různé revoluce. Střídají se režimy a vlády. Základní zotročení však zůstává. A žádná lidská revoluce (nebo reorganizace) je nemůže odstranit.

Pán Ježíš se zde představuje jako velký Vysvoboditel. „*Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.*“ (J 8,36 ČEP) Dobře si všimněme, že podmětem slovesa „osvobodí“ v této větě nejsme my lidé. Osvobozuje Pán Ježíš. Z hříchu se nemůžeme vysvobodit sami. Vysvobozuje nás Kristus. Vysvobozuje nás svou smrtí (2K 5,15). Vysvobozuje nás působením Ducha svatého v našich životech (srov. Ga 5,16; 2K 3,17). Na nás je, abychom zůstávali v jeho slovu. Abychom se podle tohoto slova řídili a poslouchali je. Pak budeme prostoupeni Ježíšovým smýšlením, což se odrazí i v našich modlitbách. Pán Ježíš říká: „*Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.*“ (J 15,7 ČEP)

Boží království jistě přijde samo i bez naší modlitby; my však v této modlitbě prosíme, aby přišlo i k nám. Jak se to děje? Když nám nebeský Otec dává svého svatého Ducha, abychom jeho svatému slovu skrze milost věřili a podle něj žili nyní zde časně i potom tam věčně.
(Lutherův Menší katechismus)¹

K zamyšlení a modlitbám:²

Zkusme sestavit aspoň malý soupis toho, co Bůh chce, obecně i při nás dnes. Postavme věci jeho vlády na přední místa svých osobních i společných modliteb. Modleme se dnes právě za ně.

---

¹ Modlitební katechismus, str. 11

² Tamtéž, str. 11